

26

La Laura i en Joan

en una història plena de vides

in a story of life in the past

Generalitat de Catalunya
Departament d'Empresa
i Coneixement

RECERCA
DIRECTA

DEMOGRAFIA

Trobareu una guia didàctica i una col·lecció de materials per aprofundir diversos aspectes relacionats amb els contes, així com altres contes de la mateixa col·lecció, a l'adreça següent:

universitatsirecerca.gencat.cat/conteslauraijoan

Autor: Josep M. López Madrid

Il·lustració: Montse Español

Edició: Xavier Gómez Cacho

Coordinació del projecte: Eloi Carbonell

Disseny i maquetació: Jordi Sales

Traducció i correcció: T&S, Traduccions i Tractament de la documentació, SL

Assessorament: Hermínia Pujol Estragués, gerent del Centre d'Estudis Demogràfics; Joana Maria Pujadas-Mora, co-investigadora principal de l'àrea de Demografia Històrica del Centre d'Estudis Demogràfics; Miquel Valls Figols, tècnic de suport a la recerca del Centre d'Estudis Demogràfics.

Des del Centre d'Estudis Demogràfics (CED) volem manifestar el nostre agraïment a l'Anna Cabré, directora del CED durant 30 anys, sense la qual no hauriem arribat al nivell d'excel·lència on som ara. Et dediquem a tu, Anna, i a tots els membres del CED, aquesta aventura.

Comitè editorial: Joan Gómez Pallarès, Iolanda Font de Rubinat, Olga Alay, Salvador Maturana i Rafael González.

© 2019 Josep M. López Madrid, sobre el text

© 2019 Montse Español Rodié, sobre els dibuixos

Generalitat de Catalunya

Departament d'Empresa i Coneixement

Secretaria d'Universitats i Recerca

Direcció General de Recerca

Dipòsit Legal: B 26669-2019

Aquesta publicació està subjecta a una llicència de Reconeixement – No Comercial – Sense Obra Derivada (by-nc-nd). Se'n permet la reproducció, distribució i la comunicació pública sempre que se'n citi el titular dels drets (Josep Maria López, sobre el text; Montse Español, sobre els dibuixos; Generalitat de Catalunya, sobre l'edició). No es permet un ús comercial de l'obra original ni la generació d'obres derivades. La llicència completa es pot consultar a: <http://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/3.0/deed.ca>.

La Laura i en Joan

en una història plena de vides
in a story of life in the past

DEMOGRAFIA

text de **Josep M. López Madrid**

il·lustracions de **Montse Español**

Generalitat de Catalunya
Departament d'Empresa
i Coneixement

Era un dilluns d'abril. La Laura i en Joan s'ho passaven la mar de bé amb la seva classe al museu d'Alcover fent un "peix pedra" que recreava un fòssil marí del triàsic. Parlaven animadament fent força xivarri, però just quan en Joan va voler comentar a la Laura la idea que tenia per fer el projecte de Medi, es va girar i va veure que no hi era. On devia ser?

Quan la Núria, la seva mestra d'aquell curs, els havia explicat que el projecte del tercer trimestre de Medi l'havien de fer per parelles, en Joan i la Laura es van mirar tan ràpidament que tothom va esclatar a riure. Molts volien fer el treball amb la Laura o amb en Joan, però tothom entenia que, tractant-se d'una petita recerca, eren la parella ideal.

—Em sembla que ja sé on deu estar —es va dir en Joan—. La sala on hem vist el conte és molt xula, però crec que a la Laura li ha cridat més l'atenció el primer espai que hem visitat.

It was a Monday in April. Laura and Joan were having a great time with their classmates on their school trip to the Alcover museum, working away on the "stone fish" they were making, a recreation of a marine fossil from the Triassic period. They had been chatting away happily but, after a while, when Joan turned to tell Laura about the idea he had come up with for their science project, he realised that she was not there. Where could she have got to?

When Núria, who was their form teacher that year, had told them that they needed to get into pairs to work on their summer term science project, Joan and Laura had looked at each other so quickly that everyone had burst out laughing. There was no shortage of people in the class that would have liked to have worked with Laura or Joan but everyone understood that, for a mini research project like this, they made the perfect team.

'I think I know where she might be,' said Joan. 'The room where we watched the presentation was really cool but I think Laura was more interested in the first place we visited.'

—Ja he vist que necessitaves més temps al magatzem! —va fer broma en Joan, que, en iniciar la visita, havia observat com la Laura s’hagués quedat més estona per veure tots els tresors que s’hi guardaven.

—M’hi passaria hores —va respondre la Laura.

—Doncs haurà de ser un altre dia. Ara hem de deixar assecar els “peixos pedra” i visitar l’altra part del museu, la casa burgesa. Té tot d’objectes de com vivien a tombant dels segles XIX i XX —els va dir la Núria, sabedora de la passió de la Laura i en Joan per conèixer coses del passat.

Recórrer les estances de la casa burgesa els va encantar, però la Laura i en Joan no podien parar de parlar del seu nou projecte. Quan en Joan li va comentar la seva idea a la Laura, ella va acceptar encantada: investigarien sobre el primer cognom d’en Joan, sobre els orígens de la seva família paterna.

‘I knew you hadn’t had enough time in the storage area!’ teased Joan, who had noticed when they started their visit that Laura had lingered there to look at all the treasures.

‘I could spend hours here,’ replied Laura.

‘Well, you’ll have to come back another day. While we wait for our “stone fish” to dry, we have the other part of the museum to visit: the manor house. It’s full of objects that show how the members of bourgeoisie society lived at the turn of the nineteenth and twentieth centuries,’ said Núria, knowing how much Laura and Joan loved learning about history.

Although they thoroughly enjoyed exploring the rooms of the bourgeois house, Laura and Joan could not stop talking about their new project. Laura had agreed enthusiastically when Joan had told her about his idea: they would do some research into Joan’s surname and find out where his family on his father’s side had originated from.

Feia poc que la seva família havia trobat un fragment d'una partida de matrimoni molt antiga. De fet, la partida de matrimoni l'havia descobert l'oncle Adam, que s'estava dedicant a bussejar en l'arbre genealògic familiar. El moment en què l'oncle va ensenyar a tota la família la troballa va ser molt emocionant. L'havia trobat a les golfes dels avis, on s'amuntegaven tot d'andròmines. Els va semblar molt bonic trobar informació tan antiga de la família, encara que una part del document els havia deixat de pasta de moniato i, alhora, amb molts dubtes. Era real la història que s'hi explicava? La partida de matrimoni deia que un tal Joan Font, natural de França, flequer de professió, s'havia casat amb una senyora de Barcelona que es deia Elisabet. La data no es veia bé, semblava un 1600, però només es veien bé l'1 i el 6; les unitats i les desenes estaven esborrades. A en Joan, a banda de tenir-lo encuriolit com a la resta de la família, la partida de matrimoni li feia molta gràcia, ja que el seu avantpassat es deia com ell: Joan Font.

His family had recently unearthed a fragment of a very old marriage certificate. In fact, the marriage certificate had been discovered by Joan's Uncle Adam, who was doing some genealogical research into their family tree. Everyone was very excited when Uncle Adam showed them what he had found. He had come across the document while searching in the attic of Joan's grandparents' house, which was a true Aladdin's cave. The discovery of such an old family record was thrilling, although one part of the document had come as quite a surprise and left them with a lot of unanswered questions. Could the story it told be true? The marriage certificate indicated that a certain Joan Font, who was French and a baker by trade, had married a lady called Elisabet from Barcelona. The date on the document was hard to decipher, it looked like it might say 1600, but only the 1 and the 6 were legible; the last two digits were too blurred to make out. Although the whole family was intrigued by the discovery of the marriage certificate, Joan had found it particularly interesting because they shared the same name: Joan Font.

A la Laura i en Joan els intrigava molt aquella història familiar. Les preguntes per començar el projecte els sortien a raig: la família del seu pare sempre havia viscut a Catalunya? O, com tantes altres, havia hagut d'emigrar fins aquí? Si era així, per què havien hagut de marxar de França? Per feina o per amor? Quan van arribar a Barcelona, la gent els tractava bé? O hi havia qui es ficava amb ells perquè venien de fora? Quants interrogants!

Fins llavors no s'haguessin imaginat mai que la seva família havia estat immigrant, perquè el primer cognom d'en Joan era molt català.

Si més no, a primer cop d'ull ho semblava... És per això que aquell descobriment va sorprendre molt tota la família d'en Joan.

—Apunta totes les idees, Joan, que si no després ens n'oblidarem! —va demanar-li exaltada la Laura de camí de tornada a la ciutat després del seu dia esplèndid per Alcover—. També haurem de buscar informació històrica de l'època en què es devien casar, del segle XVII.

—Sí, sí, i també informació de com era la vida al que ara són França i Catalunya. Però amb això dels cognoms no sé ben bé per on podem començar a buscar.

—Ho preguntarem a la Núria —va proposar la Laura.

Laura and Joan were captivated by this family story and they had no problem coming up with a list of questions to kick off their project: had Joan's father's family always lived in Catalonia? Or, like so many others, had they migrated here? If so, what made them leave France? Was it for work or for love? When they arrived in Barcelona, were they welcomed by the local people? Or did they encounter hostility because they were outsiders? So many questions!

Up until that point, Joan's family had never imagined they may have had immigrant ancestry because their surname sounded very Catalan. At least, that's what they had thought... Which is why the discovery had come as such a surprise.

'Write down all the ideas we've had, Joan, so we don't forget any of them!' said Laura excitedly as they made their way back to the city after their splendid day in Alcover. 'We'll need to find some historical information for the period when they would have been married too, the seventeenth century.'

'Yes, yes, and on what life would have been like in what is now France and Catalonia. I don't even know where to start with researching surnames though.'

'Let's ask Núria,' suggested Laura.

La mestra els va explicar quin era el lloc idoni per consultar-ho: el Centre d'Estudis Demogràfics (CED), que es troba al campus de la Universitat Autònoma de Barcelona (UAB). Després d'enviar-los un correu electrònic per demanar una visita, va arribar el gran dia. Com que li venia de camí a la feina, el pare de la Laura els va acompanyar amb el ferrocarril al campus de l'Autònoma.

Els investigadors del centre de recerca ja coneixien la Laura i en Joan de recerques anteriors. Un cop van saber perquè havien vingut, els van fer una oferta que no van poder rebutjar. Així doncs, els dos nois van trucar ràpidament les seves respectives famílies per avisar-les i, tot seguit, en un racó amagat, van activar els seus poders màgics:

—Unim les nostres energies! —van dir les quatre vegades necessàries perquè se'ls activessin.

The children's teacher pointed them in the direction of the Centre for Demographic Studies (CED) at the Universitat Autònoma de Barcelona (UAB) Campus. They sent off an email asking for an appointment to visit and, eventually, the big day arrived. As it was on his way to work, Laura's father went with them on the train to the UAB Campus.

The researchers at the centre knew Laura and Joan from previous projects they had worked on together. On hearing the reason for their visit, the team presented the two budding researchers with the offer of an exciting opportunity that they couldn't turn down. The children quickly called their respective families to let them know the plan and then found a secluded spot where they could activate their magical powers:

'Combine our forces!', they repeated the four times required to activate their magic powers.

Al CED els havien demanat que aprofitessin el seu projecte per donar-los un cop de mà en la recerca que estaven duent a terme i que, precisament, era sobre demografia històrica. Estaven començant a investigar els Llibres d'Esposalles, que van ser escrits de 1451 a 1905 i que eren a l'antiga Diòcesi de Barcelona, a la Catedral de Barcelona. Segurament, allà trobarien les respostes a les preguntes del seu projecte, ja que als Llibres d'Esposalles hi ha registrats cinc segles de matrimonis. Cada cop que una parella es casava s'havia d'apuntar al registre de la Catedral: allà quedaven escrits els seus noms i cognoms, el lloc de naixement, l'ofici, etc.

La informació que es podia aconseguir al CED sobre com era la vida de les persones amb els Llibres d'Esposalles era extraordinària, però era una feina enorme. En Joan i la Laura, posant-hi el seu gra de sorra, els ajudarien durant dos dies.

The CED had suggested that, while they worked on their project, Joan and Laura could also give them a hand with some research they themselves were doing that was also related to the field of historical demography. They were starting a study based on the Marriage Licence Registers conserved at the Cathedral of Barcelona, which recorded the marriages that took place in the former Diocese of Barcelona between 1451 and 1905. They were certain to find the answers they needed for their project, as the Marriage Licence Registers held records spanning a period of five centuries of marriages. Every time a couple got married it had to be recorded in the Cathedral register, with a note of their Christian names and surnames, place of birth and occupation, among other information.

There was an incredible amount of information the CED would be able to learn about people's lives from the Marriage Licence Registers, but it was a mammoth task. Joan and Laura would spend the next two days doing their bit to help them out.

—Ens acompanyareu a la Catedral, consultarem els Llibres d'Esposalles i aprofitarem per escanejar més volums —els va dir la Mireia, una historiadora del CED.

—A més, avui vindrà amb nosaltres l'Anna, del Centre de Visió per Computador (CVC), que ens està començant a ajudar amb la informàtica —va seguir en Manu, un geògraf del CED.

La Laura i en Joan estaven excitadíssims per com se'ls havia girat el dia. A més a més, com que la Mireia i en Manu eren uns grans aficionats i col·leccionistes de tot tipus de motos, no van poder evitar xisclar d'alegria quan van saber que anirien a Barcelona en sidecar.

Com que ja s'acostava l'hora de dinar, van fer un tomb al voltant de la Catedral abans d'aturar-se a agafar forces en un restaurant molt proper a l'arxiu.

'Let's go to the Cathedral so you can see the Marriage Licence Registers and we can scan some more volumes while we're there,' said Mireia, who was one of the historians at the CED.

'Anna from the Computer Vision Centre (CVC) will be joining us as well today. She has come in to help us with the computer side of things,' added Manu, a geographer at the CED.

Laura and Joan were thrilled with the way their day was turning out. To top it all, as Mireia and Manu were big fans and collectors of all kinds of motorcycles, they couldn't help but let out a shriek of joy when they heard they would be travelling to Barcelona by sidecar.

As it was almost lunchtime, they decided to go for a stroll around the Cathedral and made a pit stop at a restaurant close to the archives.

Un cop a l'arxiu de la Catedral, van començar a treballar a tota màquina. Tenien tanta documentació original, tan antiga i que els permetia esbrinar tantes coses, que de l'emoció el cor els anava a mil per hora.

—Fixeu-vos-hi, 450 anys d'història de persones —els va dir en Manu assenyalant els volums dels Llibres d'Esposalles.

—Uai-la! Quina recerca tan monumental! —va exclamar en Joan.

—La quantitat d'informació que deu haver-hi de la vida de tanta gent! —s'hi va afegir la Laura.

—Potser teniu la resposta al vostre projecte a tocar —li va dir en Manu.

—Sí, tant a prop però amb tantes pàgines pel mig —va fer broma la Laura.

—Ja tinc ganes de buscar pels Llibres d'Esposalles per comprovar-ho —va dir ràpidament en Joan.

When they arrived at the Cathedral's archives, they got straight down to work. When they saw the amount of old original documents that were conserved there, containing so much fascinating information, it made their heads spin. 'Look at that,' said Manu, signalling the Marriage Licence Registers, '450 years of people's stories.'

'Wow! What an amazing project!' exclaimed Joan.

'The amount of information that must be in there about the lives of so many people!' added Laura.

'The answers to the questions for your project could be right here in front of you,' said Manu.

'Yes, so near but so many pages away,' joked Laura.

'I can't wait to look through the Marriage Licence Registers to find out,' said Joan quickly.

—No et vull aixafar la guitarra, Joan, però hi ha recollits 608.237 matrimonis —li va dir la Laura picant-li l'ullet, alertant-lo de la gran quantitat de documentació que hi havia.

—És per això que us acompanyo avui. Estem creant un programari perquè, un cop els Llibres estiguin escanejats, es puguin “llegir” i estudiar sense dedicar-hi massa temps —va explicar l'Anna.

—Que bé que ens hagués anat tenir aquí l'Alba, la directora del CED. Llàstima que és a París i deu anar de bòlit al Congrés Europeu de Població. Amb els seus coneixements ho aconseguiríeu abans —els va comentar en Manu—. Sabeu? Un dia em va estar explicant que el que pagava la gent per casar-se servia per construir la Catedral.

—Però, com que ara no la podem destorbar, de moment ens haurem d'espavilar nosaltres. Comencem consultant la documentació. La gent del CVC ens donarà un cop de mà perquè puguem acabar la recerca abans que ens jubilem —va fer broma l'Anna.

—Si no, l'haurem d'acabar nosaltres —va dir la Laura, que ja es veia acabant la recerca en demografia històrica amb en Joan, explicant a tothom tot el que havien descobert.

‘I don’t want to take the wind out of your sails, Joan, but there are 608,237 marriages recorded there,’ said Laura with a wink, reminding them of the scale of the job they had ahead of them. ‘That’s why I’ve come with you today. We are developing a piece of software so that, once the Registers have been scanned, they can be “read” and studied much more quickly,’ explained Anna.

‘It’s a shame the CED’s director, Alba, couldn’t be here too. Unfortunately, she’s away in Paris at the moment and very busy with the European Population Conference. Having the benefit of her knowledge would have made it an easier task,’ commented Manu. ‘Actually, she’s the one who told me that they used to use the marriage licence fees people paid to build the Cathedral.’

‘But as we can’t disturb her now, for the moment we will have to do what we can by ourselves. Let’s start by looking through the documents. The CVC team will give us a helping hand so we can get our project finished before we retire,’ Anna joked.

‘If not, we’ll have to finish it,’ said Laura, who was imagining herself completing the historical demography study with Joan and telling everyone all the things they had discovered.

—Però primer cal escanejar-la, no? —va preguntar en Joan, pensant en la feina que suposava.

—És clar, Joan, però escanejar és relativament fàcil, l'interessant i complex és com dissenyar un programa informàtic perquè pugui "llegir" la documentació en funció del que vulguem investigar —va explicar l'Anna.

—Compte! Ja veieu que aquestes pàgines estan molt deteriorades —els va alertar en Manu.

—Sí, això és perquè la tinta era molt corrosiva, oi? —va preguntar la Laura.

—Exacte, però com que ho estem escanejant, no es perdrà la informació ni ho farem malbé quan fem cerques —va explicar la Mireia.

Les hores del primer dia de recerca van ser frenètiques, se les van passar consultant volums i escanejant-ne per poder seguir fent part de la recerca a la seu del CED. Però abans de marxar cap a casa a descansar per tornar-hi a l'endemà, la Laura va tenir un dubte important:

—Ep, para el carro! I si el seu primer cognom és de la seva mare i nosaltres estem buscant cognoms d'homes?

—Tranquil·la, Laura, això abans no es podia fer. Obligatòriament el primer cognom sempre havia de ser el de l'home, així que no pateixis per això —els va explicar en Manu.

—Quina injustícia! Per sort ara sí que es pot —va dir en Joan.

—Això és de fa ben poc i, de fet, aquesta injustícia us farà més fàcil la recerca —li va respondre la Mireia.

‘But first, we need to scan it, right?’ asked Joan, eager to get to work. ‘That’s right, Joan, but scanning is relatively easy; the interesting and difficult bit is designing a computer programme that enables us to “read” the documents according to what it is we want to study,’ explained Anna.

‘Look at these pages,’ alerted Manu, ‘see how badly damaged they are?’

‘Yes, that’s because the ink was very corrosive, isn’t it?’ asked Laura. ‘That’s right, but, fortunately, as we are scanning them, the information will be preserved and we won’t damage them further when we study them,’ explained Mireia.

Their first day of research flew by in a blur, as they busily went through and scanned the various volumes so that the work could be continued back at the CED centre. Before they headed home to rest and recharge their batteries for the next day, however, Laura had an important question to ask:

‘Hold on a minute! What if it’s his mother’s surname and we are only looking at the family names of men?’

‘Don’t worry, Laura, that wasn’t allowed in the past. First surnames always had to come from the father’s side, so it’s not a problem,’ explained Manu.

‘How unfair! Luckily it is allowed now,’ said Joan.

‘Only very recently and, in fact, it may be unfair but it will make your search easier,’ answered Mireia.

Al dia següent van arribar al Centre ben d'hora, volien aprofitar al màxim les hores que els quedaven per poder ajudar en la recerca i mirar de trobar la solució al petit misteri de la família d'en Joan. Van estar treballant amb el grup de recerca del CED, que encapçalava la Mireia. Van estar consultant informació històrica, debatent idees, buscant pels Llibres d'Esposalles que tenien escanejats...

—Però per què tanta gent venia de França? Ara no és així, oi? Recordo que el meu avi era de Múrcia i explicava que, quan era jove, molta gent marxava a treballar a França i altres indrets d'Europa. Deia que la gent només venia aquí de vacances —va dir la Laura.

—La història és molt canviant. La vida al segle XVII era molt diferent de com és ara. A França hi havia guerra i poca feina —va dir l'Abdel, un sociòleg del CED.

—Així que molta gent va venir a viure a Catalunya, que anava mancada de gent —va explicar l'Aitana, una altra historiadora del grup.

—Què vols dir? —va voler saber en Joan.

The next day they arrived at the Centre early, wanting to make the most of the time they had left to help with the research project and try to solve Joan's little family mystery. Working with the CED research group, headed by Mireia, they consulted historical information, discussed ideas and searched through the Marriage Records that had already been scanned.

'But why did so many people come over from France? That doesn't happen now, does it? I remember my grandfather, who was from Murcia, telling me that when he was young, lots of people went to France and other places in Europe to work. He said that people only came here for holidays,' said Laura. 'History is always changing. Life in the seventeenth century was very different from the way it is now. France was at war and there wasn't much work,' said Abdel, a sociologist at the CED.

'So, a lot of people came to live in Catalonia, where there weren't many people,' explained Aitana, another of the group's historians.

'What do you mean?' asked Joan.

—Que hi havia mort molta gent per la pesta i que hi havia més feina que a França.

—Així que van venir a treballar i a viure a Catalunya —va concloure la Laura.

—Efectivament, així és la història de les migracions. Les persones busquen un lloc on poder treballar i formar una família. En aquella època, com estem veient gràcies als Llibres d'Esposalles, sembla que la majoria dels que venien eren joves francesos, com ara potser en Joan Font.

—Sabeu que hi havia gent que també els tenia mania? Quan hi havia problemes, hi havia gent que acusava els francesos de ser els culpables de totes les coses dolentes que passaven —els va explicar l'Abdel.

—Que trist que passi sempre el mateix. Això dels prejudicis fa molt de mal —va donar-li la raó en Joan.

'It was a time when the Plague had killed a lot of people and work was more readily available than it was in France.'

'So, they came to live and work in Catalonia,' concluded Laura.

'That's right, that's the story of migration. People go in search of a place where they can work, settle and have a family. As we can see in the Marriage Licence Registers, it seems that the majority of the people who came here at that time were young French people, like Joan Font perhaps.

Did you know that some of the people here didn't like them coming over?

When there were problems the French were often made the scapegoats for all the bad things that happened,' explained Abdel.

'It's sad that things like that happen so often. Prejudice does a lot of harm,' lamented Joan.

—Reno! Fixa-t'hi, Laura, mira com era llavors Catalunya —va dir en Joan mostrant-li un mapa.

—Era més gran, no?

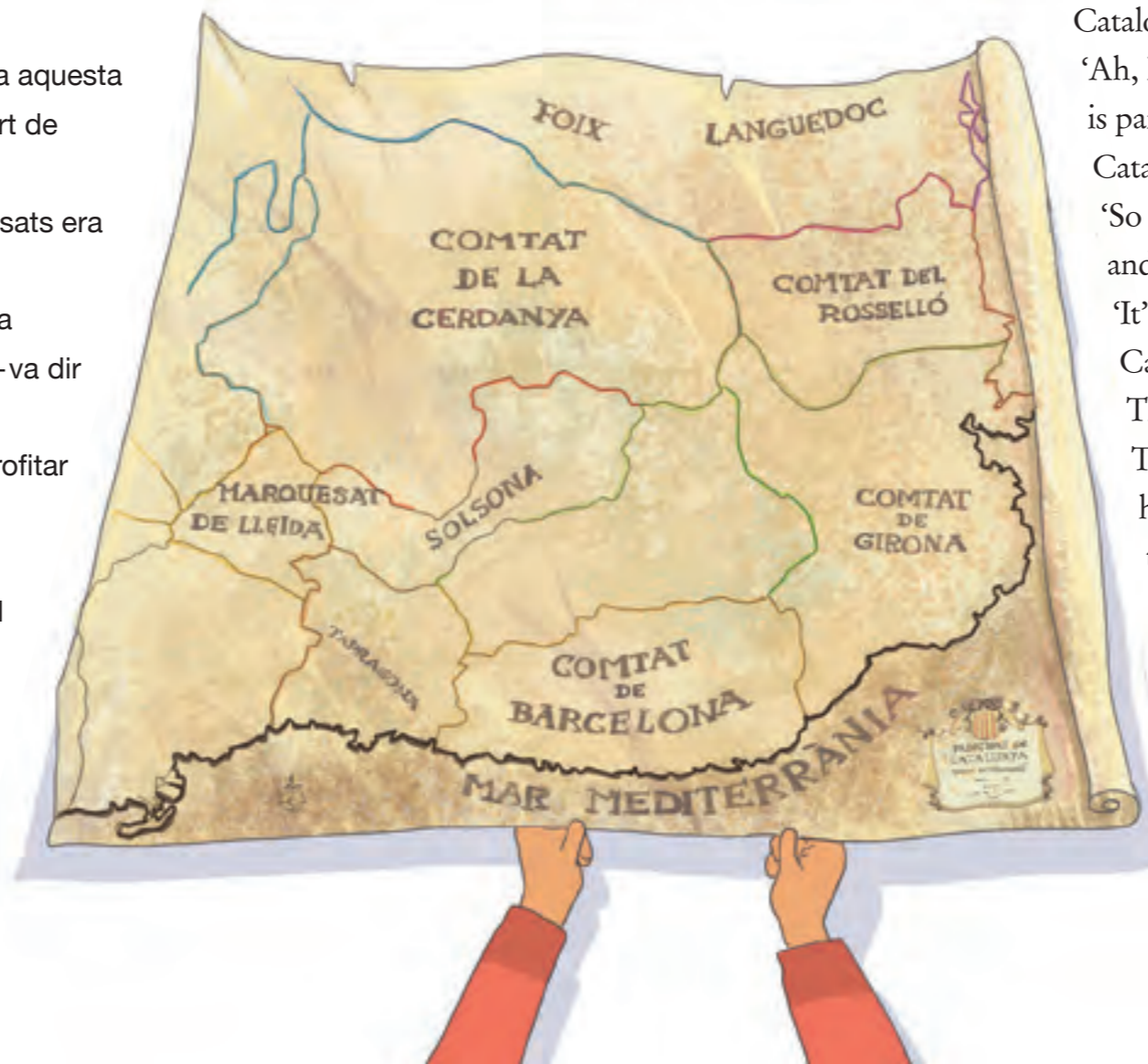
—Bé, en aquella època no existien bona part dels països actuals, tot i que s'estaven gestant el stats moderns d'Europa. Però bé, diguem-ne que el que ara és Catalunya tenia més territori —va explicar l'Aitana.

—Ara ho veig —va dir la Laura—. Mira, Joan, tota aquesta zona actual del sud de França abans formava part de Catalunya.

—Llavors, potser el cognom dels meus avantpassats era català i no francès, no?

—És una bona pensada. A més, en aquella època aquell territori encara era dels comtes catalans —va dir l'Aitana.

A la tarda van estar treballant fins tard. Volien aprofitar al màxim el temps que tenien per ajudar el grup de recerca del CED i mirar de trobar la resposta que buscaven per al seu projecte tan personal, al qual van dedicar la darrera estona. El fet que el fragment de la partida de matrimoni fos, com a molt aviat, del 1600 i que havien esbrinat que els francesos havien anat arribant encara durant el segle XVII, els ajudava força a buscar. Tot i això, no sabien exactament quin any es devia casar el seu avantpassat.

‘Whoa! Look, Laura! Look what Catalonia was like then!’

Joan said, pointing to a map.

‘It looks as though it was bigger, is that right?’

‘Well, most of the countries we know now didn’t exist back then, even though the modern states of Europe were starting to be formed. But it is true that the area that is now Catalonia was more extensive,’ explained Aitana.

‘Ah, I see,’ said Laura. ‘Look, Joan, all this area that is part of southern France now used to be part of Catalonia.’

‘So maybe the last name of my ancestors was Catalan and not French after all?’

‘It’s possible. The region was still under the rule of the Catalan counts at that time as well,’ said Aitana.

The group carried on working late into the afternoon. They wanted to take full advantage of the time they had to help the CED researchers and find the answer to their very own mystery, which they spent the final part of their day working on. Knowing that the date on the marriage certificate was 1600, at the earliest, and that the influx of French immigrants continued throughout the 17th century helped them a great deal in narrowing down their search, although they did not know in exactly which year the couple got married.

—Amb els Llibres d'Esposalles podem aprendre molt de com era la vida llavors, saber d'on eren les persones, de què treballaven... —anava dient en Manu mentre anaven passant pàgines a l'ordinador.

—Fa gràcia que parlessin de sous per fer el pagament —va comentar en Joan quan va veure que un matrimoni per casar-se havia pagat 4 sous.

—Us heu fixat que les quantitats són diferents? —va dir l'Eric, un altre geògraf del CED.

—Òndia! És veritat, no tothom pagava el mateix per casar-se. Depenent de la professió i riquesa que tenien pagaven més o menys —va confirmar la Laura.

—I fixeu-vos-hi, en alguns posa «per amore Dei» i no pagaven; devien ser molt pobres —va dir en Joan.

—Efectivament, ja veieu que amb la demografia històrica podem conèixer moltes coses de com era la vida de les persones —va concloure l'Eric.

—Sabeu que Catalunya no arribava al mig milió d'habitants i que el total del que és avui Espanya no passava dels 8 milions? —va preguntar l'Aitana.

—A França n'eren uns 18 milions. A banda de les feines i lloc de procedència, també cal tenir en compte la quantitat total de gent que hi vivia —va afegir l'Abdel.

We can find out a lot of information from the Marriage Licence Registers about what life was like then, where people came from, what they did for a living...' Manu told them as they looked through the pages on the computer.

'It's funny to see them talk about paying with sous,' commented Joan when he saw that a couple had paid 4 sous to get married.

'Have you noticed that the amounts are different?' asked Eric, another geographer from the CED.

'Hey! That's right, not everyone paid the same for their marriage licence. They were charged more or less depending on their occupation and the amount of money they had,' confirmed Laura.

'But, look, for some people it says *per amore Dei* and they didn't pay anything. They must have been very poor,' Joan pointed out.

'That's right, you see how much we can find out about the way people lived from historical demography,' agreed Eric.

'Did you know that there were less than half a million people living in Catalonia then and only around 8 million in the whole of what is now Spain?' asked Aitana.

'The population of France was around 18 million. Apart from the jobs and place of birth, you also need to look at the total number of people who lived there,' added Abdel.

Al cap d'una estona un crit es va sentir per tots els despatxos del CED.

—Hurra! Ja ho tinc! —no va poder evitar cridar en Joan, mentre tots es feien abraçades per la troballa—. Em sembla —va seguir amb una veueta més prudent—. Havia trobat un Joan Font que s'havia casat el 1617.

Maig 1617.

Dissapte a 27 reberem de Joan Font, flaquer francès, habitant en Barcelona, ab Elisabet, viuda de Pere Cortada, mestre de cases, morí en Barcelona ----- IIII sous

—Jo també he trobat dues vegades el nom Joan Font: eren dos joves que també venien de França. Fins ara és el nom i cognom que més vegades hem trobat! —va exclamar la Mireia.

—O sigui que la partida de matrimoni és autèntica, Font era un cognom francès —va afirmar en Joan. La nova aventura de recerca com sempre havia estat fascinant, però el temps se'ls esgotava...

—Si encara no hem acabat aquesta recerca sempre podeu estudiar història, sociologia o geografia per acabar-la vosaltres —va fer broma la Mireia quan s'acomiadaven.

—De fet, què fem nosaltres sinó escriure la nostra història cada dia? —es va posar transcendental en Manu mentre els abraçava.

After a while, the offices of the CED echoed with a shout of jubilation.

'Hurray! I've found it!' Joan squealed with excitement, as everyone hurried over to congratulate him on his discovery. 'I think,' he continued more calmly, 'I've found a Joan Font who got married in 1617.'

May 1617.

On Saturday the 27th, we receive from Joan Font, a French baker, resident of Barcelona, and Elisabet, widow of Pere Cortada, master builder, died in Barcelona ----- IIII sous

'I've found two entries for Joan Font too: two young men from France as well. It's the name and surname that's come up most often so far!' exclaimed Mireia. 'So, the marriage certificate is authentic, Font was a French surname,' said Joan.

Their latest research adventure had been as fascinating as always, but their time was up...

'If we don't get this research project finished, you two can always study history, sociology or geography and come back and finish it off,' joked Mireia when they said goodbye.

'If you think about it, we all write a piece of our own history every single day, don't we?' added Manu philosophically, as he hugged them.

Quan van passar uns mesos, la petita història personal de la Laura i en Joan es va veure sacsejada per una bona notícia: una felicitació de Nadal de la Mireia i en Manu, que, a més, els convidaven a fer una excursió al Pedraforca.

A new chapter in Laura and Joan's own personal history was opened a few months later when they received some exciting news: a Christmas card from Mireia and Manu, which included an invitation to join them on a trip to Pedraforca.

els contes de

DEMOGRAFIA

Els joves protagonistes d'aquest conte participen en recerques superinteressants a les universitats i centres de recerca de Catalunya. En aquesta aventura donaran un cop de mà als investigadors del Centre d'Estudis Demogràfics (CED) per tal de conèixer millor les poblacions humanes en el passat.

22. CIÈNCIES DE L'ESPAI:

La Laura i en Joan en una recerca molt espacial

23. CIÈNCIA I TECNOLOGIA DELS ALIMENTS:

La Laura i en Joan treuen tot el suc de la recerca

24. BIOENGINYERIA:

La Laura i en Joan imprimeixen vida a la vida

25. NANOCIÈNCIA:

La Laura i en Joan a la dimensió *nanoneguda*

26. DEMOGRAFIA:

La Laura i en Joan en una història plena de vides

universitatsirecerca.gencat.cat/conteslauraijoan